

[Krag.]

Præmieydeler. Men Spørgsmaalet er dog dette, om den nærmest kommende Tid vil tillade, at nye Byrder i Form af betydeligt øgede Folkeforsikringspræmier lægges paa Befolkningen. Det er naturligt at forberede et saadant Lovgivningsarbejde, men det er vanskeligt at søge det gennemført paa nærværende Tidspunkt.

Jeg vil gerne gøre nogle Bemærkninger om den førte Skattepolitik, som i 3 Aar, nemlig Aarene 1936—37, 1937—38 og 1938—39, har betydet en Merindtægt ud over Behovet paa 71 Mill. Kr. som Følge af, at Finansministeren fastholder Princippet: Beregning af Indtægterne for lavt og af Udgifterne for højt. Det er jo et voldsomt yderligere Skattekrav, her er honoreret i en overordentlig vanskelig Tid som den, vi nu har gennemlevet. De ordinære Skatter er steget fra 1935—36 til 1938—39 fra 469 Millioner til 610 Millioner, Kommuneskatten fra 371 Millioner til 468 Millioner, det vil sige en samlet Stigning i disse tre Aar paa 238 Mill. Kr. eller over 30 pCt. Og med en saadan Skattebyrde paa Skuldrene gaar vi ind i en Tid, som vil kræve overordentlig stærkt øgede Udgifter. Naar vi tænker paa Tallene forud for Verdenskrigen, hvor vi havde et Udgiftsbudget det sidste Aar paa 123 Mill. Kr., og saa husker paa, at det voksede indtil 1918—19, det sidste Krigsjaar, op til 658 Mill. Kr., mere end det 5-dobbelte, ser man deri et Udtryk for de kommende Tidens Vanskeligheder, hvis Krigen skal vare længe. Vi har set en Skattetilvækst under Ministeriet Stauning, der procentvis har været dobbelt saa stor som Procentstigningen af Nationalindkomsten. Man kan ikke fortsætte, vil jeg hævde, en saadan Politik, derfor spørger jeg, om der ikke vil være Grund til at underkaste de hidtil ordinære og ekstraordinære Udgiftsbudgetter en nærmere Prøvelse. De sociale Udgifter er naaet op til nu at udgøre over 10 pCt. af den samlede Nationalindkomst. I 1936—37 var Udgifterne for Stat og Kommune til Aldersrente 83 Millioner, i 1937—38 steg den med 13 Millioner og yderligere 3½ Mill. Kr. til Brændselshjælp. Pristallet er ikke steget væsentligt i disse Aar, kun et Par Procent, altsaa skyldes Stigningen saa at sige udelukkende Nedsættelsen af Aldersgrænsen for Aldersrentenydere fra 65 til 60 Aar, som forøger Antallet af Hovedpersoner med over 20 000. Der er virkelig Grund til at spørge: Har man Raad til at føre en saadan Politik? Har den ikke været i Bund og Grund letsindig? For man maa jo ikke glemme, at der for Personer i

Alderen mellem 65 og 60 Aar, for saa vidt de var arbejdsdygtige, allerede var Adgang til at opnaa Aldersrente.

Ogsaa hvad Arbejdsløsheden angaar, ser vi en stærk Stigning i disse Aar, til Trods for at Regeringen stadig hævder, at den har bekæmpet Arbejdsløsheden med gunstigt Resultat. Udgifterne indbefattet Fortsættelseskasser var i 1936—37 73 Millioner og allerede Aaret efter 87, til Trods for at Arbejdsløshedstallene var nogenlunde de samme i disse Aar.

Ogsaa Arbejdsløsheden synes jeg er et Problem, som man burde optage til Overvejelse og Prøvelse i den Tid, vi nu er inde i, saaledes at vi kunde staa forberedte, naar rolige Tider igen indtræder, til en virkelig velovervejet, nøje gennemprøvet og gennemtænkt Udformning af en Forbedring af Beskæftigelsesmulighederne, og her giver jo netop det Værk, som nu ligger paa vore Pladser, den videnskabelige Medarbejder i Socialministeriet Hr. Dichs Bog, et fyldigt Grundlag for Forhandling.

Paa mange andre Omraader kan man nævne, at der har været ført en Politik, som har medført Udgifter, uden at det var fornødent. Jeg nævner Politireformen, som forøgede Udgifterne med 10 Mill. Kr. Man kan jo godt, hvis Landet flyder med Mælk og Honning i Form af Penge, følge sin Lyst, saaledes som Justitsministeren og det ham følgagtige Flertal dengang gjorde, men jeg tvivler paa, at Politiet er blevet hverken værre eller bedre, end Tilfældet var før Reformen. Mon det ikke for som nu varetager sin Opgave paa fyldestgørende Maade?

Man kunde nævne hele det Udgiftsprogram, som knytter sig til Ungdomsarbejdsløsheden o. s. v.; jeg kunde fortsætte ad denne Vej, Tiden tillader det ikke, men jeg kan dog ikke undlade at nævne Udligningsloven, som jo den højtærede Indenrigsminister er Fader til. Jeg roste ham i Gaar, jeg kan til min Beklagelse ikke blive ved dermed, for jeg anser denne Lov for at være et kolossalt skattepolitisk Fejlgreb. Den skulde tjene til at reducere Skattebyrden for Kommunerne, til at omfordele denne Byrde. Hvad Omfordelingen, Udvæjningen, i Virkeligheden har betydet, foreligger der for mig ikke nogen autentisk Oplysning om, men derimod er det ganske indlysende, at denne Lov har betydet en voldsom Forøgelse af Skattetrykket. De personlige Skatter til Kommunerne var i 1938—39 som i 1936—37 224 Mill. Kr., og Ejendomsskatterne, som i 1936—37 var 123 Mill. Kr., var i 1938—39, da Udligningsloven var i fuldt Flor, kun faldet til